

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/84/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716010612
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6716010612.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd Banská Bystrica, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavojka Sendeckého, na verejnom zasadnutí dňa 30. augusta 2017, prejednal odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného O. X., proti rozsudku Okresného súdu Zvolen z 05.04.2017 sp.zn. 1T/140/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného O. X. o d s u d z u j e podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 46 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného O. X. z a m i e t a.

Vo výroku o náhrade škody zostáva rozsudok okresného súdu nezmenený.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný O. X. uznaný za vinného zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. e) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 08. apríla 2015 v čase asi o 13:06 hod. vo R., okres R., v časti N. M. odcudzil z areálu objektu garáží spoločnosti LACKO, s.r.o. so sídlom Zvolen, Bakova Jama 17 na odstavnej ploche pri trafostanici zaparkované a riadne uzamknuté osobné motorové vozidlo zn. AUDI A6 typ 4F/LCAGBF1/FM61X008R4F60S57MG, druh karosérie sedan, farby šedá metalíza, VIN: WAUZZZ4F4AN013111, ev.číslo W. Q., ktorého majiteľom a zároveň aj držiteľom je spoločnosť L & V Transport, s.r.o. so sídlom Krivec 203, Hriňová, IČO: 46179721 tým spôsobom, že zabezpečeným pravým kľúčom od uvedeného vozidla, ktorý kľúč si zabezpečil doposiaľ nezisteným spôsobom, vozidlo otvoril a po naštartovaní s týmto vozidlom z areálu odišiel, pričom nie je známe ako bolo s vozidlom ďalej naložené a kde sa v súčasnosti nachádza, ktorým konaním spôsobil spoločnosti L & V Transport, s.r.o. so sídlom Krivec 203, Hriňová, IČO: 46179721 odcudzením vozidla škodu vo výške 18.000,00 Eur.

Za to bol odsúdený podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 38 písm. l), § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere troch rokov a podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. mu bol výkon trestu podmienene odložený a obžalovanému bol uložený probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, a to po dobu piatich rokov v zmysle § 51 ods. 2 Tr. zák.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. g), písm. j), ods. 5 Tr. zák. mu bola uložená povinnosť spočívajúca v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom výchovného programu a zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie, a to bez podrobenia sa kontrole technickými prostriedkami.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená spoločnosť L & V Transport, s.r.o. so sídlom Krivec č. 203, Hriňová s nárokmi na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie okresný prokurátor, ako aj obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v zákonnej lehote.

Okresný prokurátor sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku vo výroku o treste a uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere troch rokov a pre výkon trestu ho zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia.

V dôvodoch odvolania poukázal hlavne na tú skutočnosť, že podľa odpisu registra trestov bol obvinený sedemkrát odsúdený pre majetkovú trestnú činnosť, ani jedno odsúdenie nemalo u neho deklarovaný prevýchovný efekt. Okrem toho 11.03.2017 bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 25.03.2015 sp.zn. 2T/133/2014 za spáchanie prečinov, v predmetnom konaní bol ukladaný podmiennečný trest za zločin.

Nie je bez významu aj skutočnosť podľa odpisu z registra trestov obvineného, že pri poradí v treťom odsúdení trestným rozkazom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 08.07.2013 sp.zn. 3T/64/2013 vyplýva, že obvinený sa predmetného skutku dopustil v čase plynutia skúšobnej doby, ktorá mu bola uložená pri podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody Okresným súdom Martin z 05.02.2015 sp.zn. 2PP/196/2014. Skúšobnú dobu súd v Martine stanovil na dva roky a predmetný skutok sa stal 08.04.2015, teda v krátkom čase po podmiennečnom prepustení obvineného z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého mu v inej trestnej veci. Uložený trest teda nemôže spĺňať zákonom sledovaný účel. Obžalovaný podal odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu a domáhal sa preskúmania napadnutého rozsudku v celom rozsahu, teda aj vo výroku o vine, hoci obžalovaný na hlavnom pojednávaní prehlásil, že uznáva vinu podľa obžaloby, ale takýto rozsudok nie je zákonný, pretože v podstate vo veci neboli vykonané všetky dostupné dôkazy, nebol zákonne ustálený skutkový stav v rozpore s ust. § 2 ods. 10 Tr. por. a podľa jeho názoru teda je tu možnosť preskúmať napadnutý rozsudok aj vo výroku o vine napriek prehláseniu obžalovaného podľa § 257 ods. 5 Tr. por. V tejto súvislosti poukazuje na ust. § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. S poukazom na toto ustanovenie v tej spojitosti na ust. § 317 ods. 1 Tr. por. je podľa jeho názoru možné preskúmať rozsudok aj vo výroku o vine, pritom v ďalšej časti sa zaoberá dôkaznou situáciou a spochybňuje ustálený skutkový stav a celý výrok o vine.

Krajský súd na základe odvolania okresného prokurátora, ako aj obžalovaného, preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, týkajúci sa výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ako aj konanie, ktoré predchádzalo v tejto časti napadnutému rozsudku a zistil, že odvolanie okresného prokurátora je dôvodné, naproti tomu odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na záverečnú reč obžalovaného, konkrétne samotného obhajcu na hlavnom pojednávaní, kde uvádza: „vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného v tejto trestnej veci, navrhujem uznať ho za vinného podľa obžaloby. Pokiaľ ide o treste, nestotožňujem sa s návrhom okresného prokurátora, navrhujem obžalovanému ukladať trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, i s tým vedomím, že obžalovaný má v registri trestov záznamy, ale navrhujem, aby mu bol tento trest odložený na primeranú skúšobnú dobu. Pokiaľ ide o NŠ s poukazom na dnešnom hlavnom pojednávaní vyvstanú procesnú situáciu, navrhujem poškodenú spoločnosť s jej nárokom ju odkázať na civilný proces“.

Ďalej obžalovaný v záverečnej reči v poslednom slove uvádza: „ľutujem, čo sa stalo, mrzí ma, že sme sa dostali do takejto situácie, ja sa snažím viesť riadny život, chcem si dať veci do poriadku, prosím, aby mi bol ukladaný trest s jeho výkonom na slobode“.

Je potom nepochopiteľné, že obhajca obžalovaného prišiel na závery v zmysle dôvodov odvolania obžalovaného o nezákonnosti výroku o vine, keď sám navrhuje uznať obžalovaného v uvedenej záverečnej reči za vinného podľa obžaloby a tento výrok sa zhoduje s výrokom napadnutého rozsudku vrátane jeho právneho posúdenia, obžalovaný takéto konanie ľutuje.

V tej súvislosti musí odvolací súd poukazať na zápisnicu o hlavnom pojednávaní, kde nezistil odvolací súd pochybenie pri postupe podľa § 257 ods. 5 Tr. por. a následne podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. por., v rámci ktorého obžalovaný po poučení vyhlásil, že uznáva svoju vinu, pritom postupom podľa § 257 ods. 4 Tr. por. samosudca v súlade s ust. § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. na všetky položené otázky odpovedal „áno“.

V súlade so zákonom potom predseda senátu rozhodol uznesením podľa § 257 ods. 7 Tr. por., že prijíma vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny, resp. v akom rozsahu obžalovaný priznal spáchanie skutku a rozhodol tiež, že nad rámec dokazovania ohľadom uznanej viny bude vykonané dokazovanie len v súvislosti s prípadným výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranným opatrením. V tomto

smere potom bolo aj dokazovanie súdom prvého stupňa vykonané v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami a zásadami.

Podľa § 257 ods. 8 Tr. por., ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného podľa odseku 5 prijíma, zároveň vyhlási, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná, a vykoná dôkazy súvisiace s nepriznaným skutkom, výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia. To nevyklučuje možnosť výsluchu obžalovaného o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti.

Je nesporné, že u obžalovaného išlo o vyhlásenie o uznaní viny, pritom podľa § 257 ods. 1 Tr. por. bol poučený o jeho právach a možnosti urobiť niektoré vyhlásenie v tomto ustanovení podľa písm. a), b) alebo c) a následne obžalovaný doslova vyhlásil „tak, ako mi je obžalobou kladené za vinu, som vinný a ľutujem toho“. Tiež bol poučený teda o následkoch takéhoto vyhlásenia a že takéto vyhlásenie je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním, ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto pochybenie, ktoré by bolo napadnuteľné dovolaním, nezistil obžalovaný ani jeho obhajca ako právna a erudovaná osoba poskytujúca právnu pomoc obžalovanému, keď v záverečnej reči potvrdil svoje vyhlásenie ohľadom viny a zaoberal sa spolu s obžalovaným len otázkou trestu a náhrady škody. Je teda potom už len na dovolacom súde, či prípadné dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. budú prijaté ako opodstatnené alebo nie, odvolací súd nie je oprávnený v tomto štádiu spochybňovať právo a názor obžalovaného v zmysle jeho vyjadrenia na hlavnom pojednávaní pred i po vyhlásení prvostupňového rozsudku. V dôsledku týchto skutočností odvolací súd preskúmaval napadnutý rozsudok len ohľadom zákonnosti výroku o treste a výroku o náhrade škody.

Odvolací súd zistil pochybenie práve vo výroku o treste, preto v tejto časti napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušil a o treste rozhodol sám v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por.

Odvolací súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti v zmysle ust. § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., ale aj ostatné ustanovenia majúce vplyv na rozhodnutie o druhu a výmere trestu a dospel k záveru, že trest uložený súdom prvého stupňa nie je zákonný, nie je postačujúci a uloženie trestu na slobode u obžalovaného neprichádza v úvahu v podstate z tých dôvodov, ktoré rozoberal v dôvodoch odvolania okresný prokurátor. Teda nemožno prehliadnúť závažnosť predmetného trestného činu, resp. zločinu, ktorá je daná aj samotnou trestnou sadzbou v rozmedzí tri roky odňatia slobody až desať rokov na hornej hranici trestnej sadzby podľa ods. 4 § 212 Tr. zák., podľa ktorého bolo v súlade so zákonom potrebné ukladať trest. Nemožno prehliadnúť ani spôsob spáchania predmetného skutku obžalovaným, keď si zabezpečil na odcudzenie motorového vozidla kľúč, ktorým bolo možné motorové vozidlo otvoriť a naštartovať a odísť s ním bez väčšieho rozruchu a upútania pozornosti pri násilnom zmocnení sa motorového vozidla, teda možno hovoriť o sofistikovanom spôsobe zmocnenia sa cudzieho motorového vozidla. Tiež nie je možné prehliadnúť hodnotu motorového vozidla, ktorá bola ustálená v minimálnej sume 18.000,- Eur v čase odcudzenia motorového vozidla, teda ide o spôsobenie väčšej škody a takto dva kvalifikované dôvody pre použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty § 212 písm. a), písm. b) ods. 4, resp. ods. 3 § 212 Tr. zák., keď nebol zistený dôvod pre ukládanie trestu alternatívneho, resp. trestu na slobode v zmysle výrokovej časti napadnutého rozsudku, keď sám súd prvého stupňa neprehliadol skutočnosti, ktoré mali mať za následok ukládanie nepodmienečného trestu odňatia slobody, tieto v podstate bagatelizoval a zľahčoval tým, že medzičasom obžalovaný vykonal dvojročný trest odňatia slobody a že mu bude časť trestu, z výkonu ktorého bol podmiennečne prepustený, nariadená, nakoľko teraz posudzovaný skutok spáchal v skúšobnej dobe uvedeného podmiennečného prepustenia. Práve tieto skutočnosti zvyrazňujú stupeň závažnosti predmetného skutku obžalovaného spolu s už uvedenými skutočnosťami, pretože možno konštatovať sústavné páchanie trestnej činnosti obžalovaným, hlavne majetkovej, možno konštatovať u neho špeciálnu recidívu so stúpajúcou závažnosťou páchania trestnej činnosti, tresty kratšieho trvania a odňatia slobody alebo na slobode nespĺnili zákonom sledovaný účel, o čom svedčí aj skutočnosť, že obžalovaný sa predmetného skutku dopustil krátko po tom, čo bol podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody pre iný úmyselný trestný čin a okrem toho ešte pokračovať aj v ďalšej trestnej činnosti. Odvolací súd je potom toho názoru, že u obžalovaného zákonom sledovaný účel môže splniť jedine nepodmienečný trest odňatia slobody, aj keď na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby stanovenej pri tomto zločine v rozmedzí tri roky až desať rokov odňatia slobody. U obžalovaného bola zistená rovnováha poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a podmienky pre mimoriadne zníženie trestu u obžalovaného zistené neboli. Preto súd ukladal trest odňatia slobody v takejto výmere. Takýto trest je nevyhnutný na prevýchovu obžalovaného, ale aj ako represia v tomto štádiu jeho narušenia kriminálnou minulosťou a tiež z pohľadu individuálnej, ale aj generálnej prevencie.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre iný úmyselný trestný čin, bolo v súlade s ust. § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradenie obžalovaného na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia. Odvolací súd nezistil pochybenie vo výroku o náhrade škody, keď poškodená strana si formálne uplatnila nárok na náhradu škody v prípravnom konaní prostredníctvom jej zástupcu, čo je v rozpore s tvrdením obžalovaného v odvolaní, že poškodená strana si nárok neuplatnila a nebol dôvod na ustálenie spôsobenej škody podľa výrokovej časti napadnutého rozsudku, ale tento postup nebol dostatočne podložený dôkaznými prostriedkami, dokazovanie v tomto smere presahuje rámec potrieb dokazovania v trestnom konaní, a preto súd prvého stupňa správne rozhodol, keď odkázal poškodenú stranu s nárokmi na náhradu škody na uplatnenie nároku v civilnom procese. V tejto časti potom odvolací súd ponechal napadnutý rozsudok nezmenený. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.